

Totxanes, totxos i maons

El Bloc de Joan Josep Isern

[Contacte](#) [Qui sóc \(més o menys\)](#) [Subscripció](#)



26 de novembre de 2019 [Batalletes](#),
[Llibres i literatura](#)
1 comentari

Pecats, virtuts (2): la mandra, l'enveja i altres vicis quotidians.

(La sèrie comença [aquí](#))

Quan jo anava a l'escola (parlo dels anys cinquanta i d'una acadèmia a la **Gran Via de Barcelona**; de pis, res de capellans) cada dia ens feien cantar –no cal dir que en castellà– textos de diverses matèries perquè amb la cadència i les repeticions les paraules ens quedessin ben enganxades a la memòria. La tècnica s'ha demostrat que era bona perquè encara avui recordo moltes d'aquelles cantarelles.

Per exemple, la dels **set pecats capitals** que, per entendre'ns, era un receptari complet ja que per cada transgressió s'indicava l'actitud virtuosa que la combatia: *“Los Pecados Capitales son siete: Soberbia y contra ella Humildad, Avaricia y contra ella Largueza, Lujuria y contra ella Castidad, Ira y contra ella Paciencia, Gula y contra ella Templanza, Envidia y contra ella Caridad (o Confianza, aquí em falla la memòria) y Pereza y contra ella Diligencia”*.

He recordat tot això a propòsit d'una informació que he rebut de **Fragmenta Editorial (aquesta)** en la que el grup que lidera el molt competent i fiable **Ignasi Moreta** anuncia el llançament des d'ara mateix i fins al proper mes de febrer d'una col·lecció de llibres breus –entre seixanta i setanta pàgines en format, a més a més, de butxaca– però plens de substància en els quals set assagistes de menys de 45 anys reflexionaran sobre els set pecats capitals.

El primer tast, doble, ja el teniu a l'abast. Jo ja l'he provat i us asseguro que l'experiència ha estat ben profitosa.

Perquè no sigui dit he començat per **'La mandra'**, analitzada pel doctor en humanitats de la **Universitat Pompeu Fabra Oriol Quintana** del qual us ofereixo un petit tast perquè vegeu el pa que s'hi dona:

“Cap humanista es va prendre seriosament la possibilitat que l'home, en la seva condició mitjana, no necessités redempció ni necessités superar-se. Cap humanista creia que l'home ja estigués bé com estava i que el millor per ell

M'agrada 94

Tuit

Darreres Notícies Vilaweb

27.11.2019 | 12:13

[Torra exigeix de reunir-se amb Sánchez i un diàleg entre governs](#)

27.11.2019 | 11:55

[Netflix incorpora el doblatge en català de la sèrie 'Sakura, la caçadora de cartes'](#)

27.11.2019 | 11:25

[El TSJC atura la creació de tres delegacions de la Generalitat a l'estranger pel recurs del govern Sánchez](#)

27.11.2019 | 11:10

[El líder del Bloc Quebequès es reuneix amb el president Puigdemont a Waterloo](#)

27.11.2019 | 10:45

[La CUP comença a renovar el Secretariat Nacional](#)

Darreres entrades blocs Vilaweb

Emigdi Subirats i Sebastià

[Lletres ebrengues \(1\) Abú Bakr Al Turtushí](#)

tempus fugit

[d'ofici, arader \(5 de 6\)](#)

La resposta és Edificar la República
[Si Espanya no deixa auto governar-se Catalunya, Catalunya no deixa auto governar-se Espanya.](#)

Solcades

[Ta-ron-gers](#)

Literatura catalana moderna - Illes
[Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llopart](#)

A l'arrecera del Montsec

[Noves substàncies psicoactives](#)

marginàlies

[LA MORT DE L'ANYELL](#)

Les aigües turbulentes

[Anuncis que em posen nerviós \(56: el de la Grossa d'enguany\)](#)

Jaume Renyer

[Societats obertes, nous models autoritaris i revoltes democràtiques](#)

fos justament quedar-se en aquell punt intermedi de la cadena dels éssers. En el fons, ni els primers humanistes van entendre ni estimar l'home. Tots creien que no era prou bo.

Ningú es va plantejar que, tal vegada, l'home necessitava la mandra, la ira, l'enveja i les altres passions per ser un home. Ningú es va plantejar que la tasca de l'home no consistia a ascendir, sinó a aprendre a conviure amb aquelles passions que no eren, ni molt menys, indesitjables, sinó allò que el feien ser el que era: un ésser bo sense ser perfecte, un ésser suficientment bo a la seva manera. Ningú es va plantejar que l'home és home per les seves passions desordenades, i que això ja està bé. Cap humanista va creure que l'home fos prou bo tal com era.” (pàgines 20 i 21)

“El fet que ni els antics reformadors de l'home (els cristians) ni els moderns (els humanistes) hagin sabut explicar en què seria millor la vida humana si se li traguessin les imperfeccions habituals -mandra, gola, luxúria, ira i el que sigui- demostra, creiem, que aquesta ja és prou bona tal com és i que no cal reformar-la.” (pàgina 24)

Per la seva banda **Marina Porras**, graduada en història de l'art, filologia catalana i un munt d'especialitats més escriu sobre **'L'enveja'** a partir d'uns quants referents literaris coneguts dels quals destaco **'Mirall trencat'**, de **Mercè Rodoreda**, novel·la que després de llegir l'assaig de **Porras** penso tornar a agafar així que pugui amb ulls nous. I això considereu-ho com un elogi a aquest llibret de **Fragmenta Editorial**.

Vegem, doncs, per acabar un tast del que **Marina Porras** ens diu sobre l'enveja:

*“La relació d'enveja entre mares i filles és una de les més antigues. Coneixem el mite a l'inrevés: hi ha mares que envegen les seves filles perquè creuen que els han robat la joventut. Veuen en elles el fantasma de la seva bellesa, el declivi del propi cos. Molts contes de fades en parlen, i d'aquí ve la figura de la madrastra, una mare que sent enveja de la seva filla, que és més jove i més bonica del que ella podrà tornar a ser. La malvada madrastra de la *Blancaneus* és, en realitat, una bruixa trista perquè hi ha una altra noia que és millor que ella. No és casualitat que la seva revenja comenci quan li pregunta al mirall qui és la més bonica del regne i aquest li contesta que no és ella sinó la *Blancaneus*. La madrastra no està contenta amb la imatge que el mirall li retorna. La literatura de Rodoreda també està plena de senyores que ho fan tot per agradar i agradar-se. Són dones que volen mirar-se al mirall i estar satisfetes amb el seu reflex. L'enveja neix quan et mires al mirall i no t'agrada el que hi veus. Tot, en aquest pecat, comença als ulls.”* (pàgines 14 i 15)

Tanco aquest capítol d'avui dedicat als vicis capitals per obrir-ne un altre -el proper, que tancarà aquesta breu sèrie sobre pecats i virtuts- en el qual us parlaré de llibres... i de vi.

(Continuarà)

[Afegeix un comentari](#)

ALBERT CORTES MONSERRAT
INCREIBLE PERÒ CERT

El fil d'Ariadna
Els avis

Vicent Luna i Sirera
Els catalans tenen infinitat de motius per estar tan empenyats amb l'estat espanyol.

tempus fugit
conservar..., reciclar...

Judici Divorci Catalunya i Espanya
Sr. Buch, Sr. Torra: a CATALUNYA, VIOLÈNCIA ZERO. Responsabilitat, coherència, poder, què esperen?

Solcades
Rosario

Totxanes, totxos i maons
Pecats, virtuts (2): la mandra, l'enveja i altres vicis quotidians.

marginàlies
CONTRA LA VIOLÈNCIA DEL MASCLE

Des de la Plana
Els i elles.

última ronda
PERCEPCIONS XII

Coses a dir
#25NEmComprometo

Literatura catalana moderna - Illes
La influència de la cultura xinesa en la poesia mallorquina

El fil d'Ariadna
Parlem de la immersió lingüística, senyor Iceta?

Blog d'en Xavier Mir
Espanyolitzar l'independentisme?
Resposta a l'article d'Ot Bou elogiat per Vicent Partal

ALBERT CORTES MONSERRAT
CIUDADANOS – 2

tempus fugit
“els forasters de madrid et prenen la taula, i et prenen el llit”

Observant el temps i la vida
Si encara us penseu que es podria reformar espanya...

La resposta és Edificar la República
Força i forces catalanes i un dels Judicis del Divorci.

Solcades
Florits (i 3)

El net del tio Pipo
El refugi (I)

Totxanes, totxos i maons
Va passar el 1970: aviat farà 50 anys.